

Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 14.06.1963, sp. zn. 5 Co 157/62, ECLI:CZ:KSPH:1963:5.CO.157.1962.1

Číslo: 23/1964

Právní věta: Vzhledem k tomu, že spotřebované výživné se nevrací, nemůže si dlužník přeplacené částky při snížení výživného zúčtovat se zpětnou účinností na běžné výživné, a to ani z toho důvodu, že po určitou dobu (o školních prázdninách) měl dítě ve své výživě, případně že dítě bylo po určitou dobu v lázeňské léčbě.

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 14.06.1963

Spisová značka: 5 Co 157/62

Číslo rozhodnutí: 23

Číslo sešitu: 3-4

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Výživné dítěte

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 23/1964 sb. rozh.

Vzhledem k tomu, že spotřebované výživné se nevrací, nemůže si dlužník přeplacené částky při snížení výživného zúčtovat se zpětnou účinností na běžné výživné, a to ani z toho důvodu, že po určitou dobu (o školních prázdninách) měl dítě ve své výživě, případně že dítě bylo po určitou dobu v lázeňské léčbě.

(Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze 14. června 1963, [5 Co 157/62](#))

Usnesením opatrovnického soudu ze dne 13. 6. 1961 bylo dlužníku s účinností od 1. 4. 1961 sníženo výživné na nezl. vym. vyřitele z částky 1.170 Kčs na částku 870 Kčs. Dlužník po obdržení usnesení si část přeplatku za měsíce duben a květen srazil z výživného za měsíc červen a zaslal místo 870 Kčs, jak byl podle exekučního titul povinen, jenom 580 Kčs. rozdíl 290 Kčs byl uplatňován exekučně.

Okresní soud v Příbrami vyhověl námitkám dlužníka.

Krajský soud v Praze rozhodnutí okresního soudu změnil tak, že námitkám dlužníka nevyhověl.

Odůvodnění:

Podle názoru krajského soudu je rozdíl mezi běžným výživným a přeplacenými částkami výživného po snížení výživného uplatněn v souladu s exekučním titulem a není tu důvodu prohlásit exekuci za nepřipustnou. Podle ustálené judikatury se spotřebované výživné nevrací a dlužník nemůže si ani přeplacené částky při snížení výživného se zpětnou účinností zaúčtovat na běžné výživné (srov. rozh. č. 106/57, 127/53, 115/53 Sbírky rozhodnutí čs. soudů).

Ani dlužníkem uplatněný další důvod, že totiž měl po určitou dobu děti u sebe a že matka neměla s jejich výživou vydání, není v tomto exekučním řízení rozhodující. Odečte-li se doba, po kterou byl otec oprávněn mít děti u sebe podle rozhodnutí opatrovnického soudu, tj. doba, v níž bylo přihlédnuto už při stanovení jeho vyživovací povinnosti, nebyly děti u dlužníka tak dlouho, aby byla třeba uvažovat o postupu podle rozh. č. 31/1961 sb. rozh. čs. soudů. Jde přece o příspěvek na úhradu osobních potřeb dětí, tedy také o náklady na výchovu, ošacení atd. a nikoliv jenom o pouhou výživu. Z této zásady vycházel i opatrovnický soud, když usnesením, které dosud nenabylo právní moci, zamítl návrh dlužníka, aby po dobu, kdy budou děti u něho, byl zproštěn vyživovací povinnosti, ovšem pro dobu budoucí. Dlužník nemůže ani ve svůj prospěch uplatňovat ani to, že jedno z dětí bylo po určitou dobu v lázeňském léčení; tyto prostředky vynakládá totiž na zdraví dítěte a v jeho prospěch stát a nikoli dlužník.